

Voor Ingrid. Ik heb op je gewacht.

Bethany Waites begrijpt dat er nu geen weg terug meer is. Tijd om moed te tonen en te zien hoe het allemaal gaat aflopen.

Ze weegt de kogel in haar hand.

Het leven is een kwestie van begrijpen waar je kansen liggen. Begrijpen hoe zelden ze zich voordoen, en opstaan om ze te pakken als ze er zijn.

Kom eens bij me langs. Gewoon voor een praatje. Dat stond in de e-mail. Sindsdien had ze met de gedachte gespeeld. Gaan of niet?

Nog één laatste ding voordat ze de knoop doorhakt: Mike een sms sturen.

Mike kent het verhaal waar ze aan werkt. Niet de details – als verslaggever moet je je geheimen bewaren – maar hij weet dat er risico's aan zitten. Hij is er als ze hem nodig heeft, maar sommige dingen moet je alleen doen.

Wat er vanavond ook gebeurt, ze zou het erg jammer vinden om Mike Waghorn in de steek te laten. Hij is een goede vriend. Een aardige, grappige man. Daarom houden de kijkers van hem.

Maar Bethany droomt van meer en misschien is dit haar kans. Een gevaarlijke kans, maar toch een kans.

Ze schrijft haar sms en drukt op verzenden. Hij zal vanavond niet antwoorden; het is laat. Dat is waarschijnlijk ook het beste. Ze hoort zijn stem al: 'Wie sms't er nou om tien uur 's avonds? Wie? Millennials en seksmaniakken.'

Daar gaan we dan. Tijd voor Bethany om het rad van fortuin te laten draaien. Zal ze leven of zal ze sterven?

Ze schenkt zichzelf een borrel in en kijkt een laatste keer naar de kogel. Nee, ze heeft geen keus.

Op de mogelijkheden.

DEEL EEN

Op elke straathoek een bekend gezicht

‘Ik heb geen make-up nodig,’ zegt Ron. Hij zit op een stoel met rechte rugleuning want Ibrahim heeft hem gezegd dat je niet onderuitgezakt televisie moet kijken.

‘Echt niet?’ antwoordt de vrouw die hem schminkt, Pauline Jenkins, terwijl ze kwastjes en make-upsetjes uit haar tas haalt. Ze bevinden zich in de legpuzzelzaal, waar Pauline een spiegel heeft neergezet op een tafel. In de lijst zijn gloeilampen bevestigd, waarvan de gloed weerkaatst in haar kersrode, heen en weer bungelende oorbellen.

Ron voelt de adrenaline lichtjes opspelen. Dit is het betere werk. Stukje televisie. Maar waar zijn de anderen? Hij had ze verteld dat ze gerust langs konden komen ‘als ze het leuk vonden, geen probleem, nee hoor,’ en hij zal zwaar teleurgesteld zijn als ze niet komen opdagen.

‘Ze moeten me maar nemen zoals ik ben,’ zegt Ron. ‘Ik heb dit gezicht verdiend, het vertelt een verhaal.’

‘Een griezilverhaal, als ik zo vrij mag zijn...’ zegt Pauline. Ze kijkt naar een kleurenpalet en dan naar Rons gezicht. Ze werpt hem een kushandje toe.

‘Mooi zijn is niet voor iedereen,’ zegt Ron. Zijn vrienden weten dat het interview om vier uur begint. Ze zullen toch vast wel gauw komen?

‘Daar zijn we het over eens, lieverd,’ zegt Pauline. ‘Ik kan geen wonderen verrichten. Maar ik herinner me nog hoe je vroeger was. Knappe bink, toch, als je dat soort dingen leuk vindt?’

Ron gromt.

‘En als ik eerlijk ben, ik vind dat soort dingen ook leuk, helemaal in mijn straatje. Altijd knokken voor de werkende man, toch? Je zin doordrijven?’ Ze maakt een poederdoos open. ‘Daar geloof je toch nog steeds in? Leve de arbeiders?’

Rons schouders gaan een fractie naar achteren, als bij een stier die aanstalten maakt om de arena in te gaan. ‘Er nog in geloven? Nog steeds geloven in gelijkheid? Nog steeds geloven in de kracht van arbeid? Hoe heet je?’

‘Pauline,’ zegt Pauline.

‘Nog steeds geloven in de waardigheid van een dag werken voor een eerlijk dagloon, Pauline? Meer dan ooit.’

Ze knikt. ‘Ja, mooi. Hou dan nu even vijf minuten je waffel en laat me het werk doen waarvoor ik betaald word, namelijk de kijkers van *South East Tonight* eraan herinneren wat een stuk je bent.’

Rons mond gaat open, maar er komen geen woorden uit, wat ongebruikelijk is voor hem. Pauline begint zonder verder commentaar aan zijn foundation: ‘Waardigheid? Me reet. Je hebt toch prachtige ogen? Zoals Che Guevara als hij in de haven werkte.’

In de spiegel ziet Ron de deur van de legpuzzelzaal opengaan. Joyce komt binnen. Hij wist dat zij hem niet in de steek zou laten. Niet in de laatste plaats omdat ze weet dat Mike Waghorn zou komen. Het was eerlijk gezegd allemaal haar idee. Zij koos het dossier.

Het valt Ron op dat Joyce een nieuw vest aanheeft. Ze kan het gewoon niet laten.

‘Je zei dat je het zonder make-up zou doen, Ron,’ zegt Joyce.

‘Ze dwingen je,’ zegt Ron. ‘Dit is Pauline.’

‘Hallo Pauline,’ zegt Joyce. ‘Je hebt een flinke klus omhanden.’

‘Ik heb het wel erger meegemaakt,’ zegt Pauline. ‘Vroeger werkte ik bij *Casualty*.’

De deur gaat weer open. Er komt een cameraman binnen, gevolgd door een geluidsman, gevolgd door een vlammen-de bos wit haar, het zachte ruisen van een duur pak en de perfecte, mannelijke maar subtiele geur van Mike Waghorn. Ron ziet dat Joyce bloost. Hij zou met zijn ogen rollen als hij niet net besmeerd werd met camouflagecrème.

‘Nou, hier zijn we dan allemaal,’ zegt Mike, met een glimlach even wit als zijn haar. ‘Mike Waghorn is de naam. De enige echte, met minder moet je geen genoeg nemen.’

‘Ron Ritchie,’ zegt Ron.

‘Dezelfde, helemaal dezelfde.’ Mike pakt Rons hand vast. ‘Je bent geen sikkepit veranderd, hè? Het is alsof je op safari bent en ineens oog in oog staat met een leeuw, meneer Ritchie. Hij is een leeuw van een man, nietwaar, Pauline?’

‘Hij is zeker niet de eerste de beste,’ beaamt Pauline, terwijl ze Rons wangen poedert.

Ron ziet dat Mike langzaam zijn hoofd naar Joyce draait en dat zijn ogen over haar nieuwe vest glijden. ‘En wie bent u, als ik zo vrij mag zijn?’

‘Ik ben Joyce Meadowcroft.’ Ze maakt bijna een buiging.

‘Dat zou ik denken, ja,’ zegt Mike. ‘Dus jij en de geweldige meneer Ritchie zijn een stel, Joyce?’

‘Grote God, nee, goeie genade, het idee, nee, hemel nee. Nee,’ zegt Joyce. ‘We zijn vrienden. Niet kwaad bedoeld, Ron.’

‘Ja, vrienden,’ zegt Mike. ‘Ron de bofkont.’

‘Stop met flirten, Mike,’ zegt Pauline. ‘Niemand is geïnteresseerd.’

‘O, Joyce zal wel geïnteresseerd zijn,’ zegt Ron.

‘Jazeker,’ zegt Joyce. Voor zich heen, maar luid genoeg om hoorbaar te zijn.

De deur gaat weer open en Ibrahim steekt zijn hoofd naar binnen. Goed zo! Alleen Elizabeth ontbreekt nog. ‘Ben ik te laat?’

‘Je bent precies op tijd,’ antwoordt Joyce.

De geluidsman maakt een microfoon vast aan Rons revers. Ron draagt op aandringen van Joyce een colbert over zijn West Ham-shirt. Hijzelf vindt dat niet zo nodig. Integendeel, zelfs heiligschennis. Ibrahim gaat naast Joyce zitten en kijkt naar Mike Waghorn.

‘U bent erg knap, meneer Waghorn. Klassiek knap.’

‘Dank je,’ zegt Mike met een instemmend knikje. ‘Ik speel squash, ik hydrateer en de natuur doet de rest.’

‘En zowat een duizendje per week aan make-up,’ zegt Pauline, terwijl ze de laatste hand legt aan Ron.

‘Ik ben ook knap, heb ik vaak te horen gekregen,’ zegt Ibrahim. ‘Als mijn leven een andere wending had genomen, was ik misschien ook nieuwslezer geweest.’

‘Ik ben geen nieuwslezer,’ zegt Mike. ‘Ik ben een journalist die toevallig het nieuws voorleest.’

Ibrahim knikt. ‘Een scherpe geest. En een neus voor verhalen.’

‘Nou, daarom ben ik hier,’ zegt Mike. ‘Meteen toen ik de e-mail las, rook ik een verhaal. Een nieuwe manier van

leven, pensioengemeenschappen en in het hart daarvan het beroemde gezicht van Ron Ritchie. Ik dacht: ja, daar zit vast wel iets bij voor de kijkers.'

Het is een paar weken stil geweest, maar Ron is blij dat het kwartet weer in actie komt. Het hele interview is een list. Bedacht door Joyce om Mike Waghorn naar Coopers Chase te lokken. Om te zien of hij hen kon helpen met de zaak. Joyce heeft een e-mail gestuurd naar een van de producenten. Dat neemt niet weg dat Ron weer op tv komt, en daar is hij erg content over.

'Eet u straks met ons mee, meneer Waghorn?' vraagt Joyce. 'We hebben een tafel om halfzes. Als het gebeuren voorbij is.'

'Noem me alsjeblieft Mike,' zegt Mike. 'En ik ben bang van niet. Ik probeer niet onder de mensen te komen. Je weet wel, privacy, ziektekiemen en wat dies meer zij. Ik weet zeker dat jullie dat zullen begrijpen.'

'O,' zegt Joyce. Dat is een koude douche voor haar, ziet Ron. Als er ergens in Kent of Sussex een grotere fan van Mike Waghorn rondloopt, wil hij die graag ontmoeten. Sterker nog, nu hij er echt over nadenkt, hij zou die graag ontmoeten.

'Er is altijd veel drank,' zegt Ibrahim tegen Mike. 'En ik vermoed dat er veel fans van je zullen zijn.'

Mike krijgt tijd voor een denkpauze.

'En we kunnen je alles vertellen over de moordclub op donderdag,' zegt Joyce.

'De moordclub op donderdag?' vraagt Mike. 'Klinkt als een verzinsel.'

'Alles is een verzinsel, als je er goed over nadenkt,' zegt Ibrahim. 'De drank wordt trouwens gesubsidieerd. Ze hebben geprobeerd de subsidie stop te zetten, maar we hebben een vergadering gehouden en er werd een aantal opmerkingen

uitgewisseld, waarna ze erop terugkwamen. Sterkedrank en een al dan niet verzonnen moordclub, waarna we je om halfacht weer vrijlaten.’

Mike kijkt op zijn horloge en dan naar Pauline. ‘Dat redden we wel, toch, een snelle hap?’

Pauline kijkt naar Ron. ‘Ben jij daar ook?’

Ron kijkt naar Joyce, die nadrukkelijk knikt. ‘Lijkt er wel op, ja.’

‘Dan blijven we,’ zegt Pauline.

‘Mooi, mooi,’ zegt Ibrahim. ‘Er is iets waar we met je over willen praten, Mike.’

‘Waarover?’ vraagt Mike.

‘Alles op zijn tijd,’ zegt Ibrahim. ‘Ik wil de aandacht niet afleiden van Ron.’

Mike gaat in een fauteuil tegenover Ron zitten en begint tot tien te tellen. Ibrahim leunt over naar Joyce.

‘Hij test de microfoonsterkte.’

‘Dat had ik ook al bedacht,’ zegt Joyce, en als Ibrahim knikt: ‘Bedankt dat je hem hebt overgehaald om te blijven eten – je weet maar nooit, hè?’

‘Je weet toch maar nooit, Joyce, dat is waar. Misschien zijn jullie twee wel getrouwd voordat het jaar om is. En zelfs als dat niet zo is – een mogelijkheid waar we rekening mee moeten houden – weet ik zeker dat hij veel te vertellen heeft over Bethany Waites.’

De deur gaat weer open en Elizabeth komt het zaaltje binnen. De hele club is er. Ron doet alsof hij niet aangedaan is. De laatste keer dat hij een dergelijke vriendenclub had, was tijdens de drukkersstaking in Wapping, toen ze het ziekenhuis in werden geslagen met de oproerschilden van de politie. Mooie tijd was dat.

‘Let maar niet op mij,’ zegt Elizabeth. ‘Je ziet er anders uit, Ron, wat is er? Je oogt zo... gezond.’

Ron gromt, maar ziet Pauline glimlachen. Een eindeloze glimlach, dat moest hij toegeven. Is Pauline iets voor hem? Achter in de zestig, beetje jong voor zijn doen? In wat voor water vist hij tegenwoordig? Lang geleden dat hij dat heeft nagegaan. Hoe dan ook, wat een glimlach.

Het kan lastig zijn om vanuit een gevangenis een drugsbende met een miljoenenomzet te leiden. Maar onmogelijk is het niet, ontdekt Connie Johnson.

Het merendeel van het gevangenispersoneel is omgeturnd en hoe kan het ook anders? Ze strooit genoeg met geld. Maar er zijn nog steeds een paar bewakers die niet meewerken en Connie heeft deze week al twee illegale simkaarten moeten doorslikken.

De diamanten, de moorden, de tas met cocaïne. Ze was er heel vakkundig in geluisd, haar zaak komt over twee maanden voor en tot die tijd wil ze alles erg graag laten draaien. Misschien wordt ze schuldig bevonden, misschien ook niet, maar Connie houdt alles graag optimistisch. Succes moet je plannen, zei haar moeder altijd, hoewel ze kort daarna was aangereden door een onverzekerde busje en overleed.

Het is vooral goed om bezig te blijven. Routine is belangrijk in de gevangenis. Het is ook belangrijk om dingen te hebben om naar uit te kijken en Connie kijkt ernaar uit om Bogdan koud te maken. Hij is de reden dat ze daar is en hij zal eraan moeten geloven, of hij nu ogen als bergmeertjes heeft of niet.

En die ouwe man ook. Die Bogdan hielp. Ze heeft rond-

gevraagd en weet nu dat hij Ron Ritchie heet. Ook hij zal eraan moeten geloven. Ze zal ze met rust laten tot na het proces – jury’s houden er niet van dat getuigen worden vermoord – maar daarna zal ze ze allebei om zeep helpen.

Connie kijkt omlaag en ziet op haar telefoon dat een van de mannen die bij de gevangenisadministratie werkt, op Tinder zit. Een kalende man, hij staat naast wat op het eerste gezicht nota bene een Volvo lijkt te zijn, maar ze swipet desondanks naar rechts, want je weet maar nooit wanneer mensen van pas kunnen komen. Ze ziet meteen dat ze een match zijn. Wat een verrassing!

Connie heeft wat onderzoek gedaan naar Ron Ritchie. Hij was in de jaren zeventig en tachtig blijkbaar beroemd. Ze kijkt naar zijn foto op haar telefoon, een gezicht als van een mislukte bokser, zoals hij staat te schreeuwen in een megafoon. Duidelijk een man die graag in de schijnwerpers stond.

Ron Ritchie, jij bofkont, denkt Connie. Tegen de tijd dat ik met je klaar ben, zul je weer beroemd zijn.

Eén ding staat vast: Connie zal er alles aan doen om zo kort mogelijk in de gevangenis te blijven. En als ze eenmaal buiten is, kunnen de poppen echt aan het dansen gaan.

Soms moet je gewoon geduld hebben in het leven. Door haar tralievenster kijkt Connie uit over de binnenplaats van de gevangenis en naar de heuvels daarachter. Ze zet haar Nespresso-apparaat aan.

Mike en Pauline zijn blijven eten.

Ibrahim vindt het heerlijk als de hele club bij elkaar is. Samen, en met een missie in gedachten. Joyce wilde onherroepelijk dat ze de zaak-Bethany Waites zouden onderzoeken. Ibrahim was het daar al snel mee eens. Ten eerste omdat het een interessante zaak is. Een onopgeloste zaak. Maar vooral omdat Ibrahim helemaal verliefd is op Alan, de nieuwe hond van Joyce, en hij wil voorkomen dat hij haar tegen de haren in strijkt, want dan zou Joyce hem misschien minder bij de hond kunnen laten.

‘Wil je nog een beetje rooie, Mike?’ vraagt Ron, met de fles geheven.

‘Wat is het?’ vraagt Mike.

‘Wat bedoel je?’

‘Wat voor wijn is het?’

Ron haalt zijn schouders op. ‘Rood, het merk ken ik niet.’

‘Oké, we nemen de gok, eentje dan,’ zegt Mike, en hij laat Ron inschenken.

Ze wilden erg graag met Mike Waghorn praten over de moord op Bethany Waites. Er wordt aangenomen dat hij over informatie zal beschikken die niet in de officiële dossiers

van de politie stond. Dat weet Mike natuurlijk nog niet. Hij geniet gewoon van gratis wijn met vier onschuldige pensio'nado's.

Ibrahim zal geduldig wachten voordat hij naar de moord begint te vragen, want hij weet dat Joyce uitgelaten is door de ontmoeting met Mike, en ze heeft eerst nog een heleboel andere vragen voor hem. Die heeft ze opgeschreven in een notitieboekje, dat in haar handtas zit, voor het geval ze er een vergeet.

Nu Mike een glas ongeïdentificeerde rode wijn voor zich heeft staan, voelt Joyce duidelijk dat ze kan beginnen. 'Als je het nieuws leest, Mike, staat het dan allemaal opgeschreven, of mag je het in je eigen woorden zeggen?'

'Dat is een uitstekende vraag,' zegt Mike. 'Scherpzinnig, raakt de kern van de zaak. Het staat allemaal opgeschreven, maar ik houd me niet altijd aan het script.'

'Dat recht heb je in de loop der jaren verdiend,' zegt Joyce, en Mike beaamt dat.

'Maar het brengt me wel eens in de problemen,' zegt Mike. 'Ze hebben me naar een onpartijdigheidscursus gestuurd in Thanet.'

'Goed voor je,' zegt Elizabeth.

Ibrahim ziet dat Joyce stiekem in het notitieboekje in haar handtas kijkt.

'Draag je wel eens speciale kleding als je het nieuws leest?' vraagt Joyce. 'Speciale sokken of zo?'

'Nee,' zegt Mike. Joyce knikt een beetje beteuterd en kijkt dan nog eens in haar boekje: 'Wat gebeurt er als je naar het toilet moet tijdens een uitzending?'

'In godsnaam, Joyce,' zegt Elizabeth.

'Ik ga voordat de uitzending begint,' zegt Mike.

Hoe leuk dit ook is, Ibrahim vraagt zich af of het niet tijd wordt om zelf van start te gaan met de besprekingen van die avond. ‘Dus, Mike, we hebben een—’

Joyce legt een hand op zijn arm. ‘Ibrahim, neem me niet kwalijk, nog een paar dingen. Vertel eens iets over Amber.’

‘Wie is Amber?’ vraagt Ron.

‘Mikes medepresentator,’ zegt Joyce. ‘Eerlijk, Ron, je maakt geen reclame voor jezelf.’

‘Klopt,’ zegt Ron. Dat zegt hij rechtstreeks tegen Pauline, van wie Ibrahim het idee heeft dat ze aan het begin van de maaltijd heel bewust naast Ron was gaan zitten. Meestal zit Ibrahim naast Ron. Maakt niet uit.

‘Ze is er nog maar drie jaar, maar ik begin haar nu al aardig te vinden,’ zegt Joyce.

‘Ze is geweldig,’ zegt Mike. ‘Gaat veel naar de sportschool, maar geweldig.’

‘Zij heeft ook heel mooi haar,’ zegt Joyce.

‘Joyce, je moet nieuwspresentatoren beoordelen op hun journalistiek,’ zegt Mike. ‘En niet op hun uiterlijk. Vooral vrouwelijke presentatoren hebben daar veel mee te maken.’

Joyce knikt, slaat een half glas witte wijn achterover en knikt dan weer. ‘Ik begrijp wat je bedoelt, Mike. Maar volgens mij kun je heel getalenteerd zijn én heel mooi haar hebben. Misschien ben ik oppervlakkig, maar allebei die dingen zijn belangrijk voor mij. Claudia Winkleman is een goed voorbeeld. En jij hebt ook heel mooi haar.’

‘Ik wil graag de biefstuk,’ zegt Mike tegen de ober, die nu hun bestellingen opneemt.

‘Saignant tot halfsaignant, eerder aan de saignante kant. Maar als het meer aan de halfsaignante kant is, kan ik ermee leven.’

‘Ik heb gelezen dat je boeddhist bent, Mike?’ Ibrahim had die ochtend onderzoek gedaan naar hun gast.

‘Dat klopt,’ zegt Mike. ‘Al een jaar of dertig.’

‘O,’ zegt Ibrahim. ‘Ik had de indruk dat boeddhisten vegetariër waren? Ik wist het bijna zeker.’

‘Ik ben ook lid van de Church of England,’ zegt Mike. ‘Dus ik pik eruit waar ik me goed bij voel. Dat is de essentie van het boeddhist-zijn.’

‘Dan neem ik mijn woorden terug,’ zegt Ibrahim.

Mike is aan zijn tweede glas rood begonnen en lijkt klaar om open hof te houden. Perfect.

‘Vertel me maar eens over die moordclub op donderdag,’ zegt hij.

‘Het is allemaal behoorlijk sneaky,’ zegt Ibrahim. ‘Maar we komen één keer per week met ons vieren bij elkaar om oude politiedossiers te bekijken. Kijken of we iets kunnen oplossen wat zij niet konden.’

‘Klinkt als een leuke hobby,’ zegt Mike. ‘Oude moorden onderzoeken. Houdt je van de straat, neem ik aan? Die ouwe grijze cellen laten kraken? Ron, zullen we nog een fles van deze rode doen?’

‘De laatste tijd zijn het vooral nieuwe moorden geweest,’ zegt Elizabeth, die het aas nog wat verder weg legt.

Mike lacht. Hij denkt duidelijk dat Elizabeth een grapje maakt. Wat waarschijnlijk het beste is. Vooral hem nog niet afschrikken.

‘Klinkt alsof jullie niet voor één gat te vangen zijn,’ zegt Mike.

‘Ik ben altijd een magneet geweest voor problemen,’ zegt Ron.

Pauline vult Rons glas bij. ‘Nou, pas goed op jezelf, Ron,

want ik ben altijd zelf een probleem geweest.'

Ibrahim ziet dat Joyce daar heel eventjes en stiekempjes bij glimlacht. Ibrahim besluit dat hij een eigen vraag heeft, voordat ze het gesprek langzaam en voorzichtig proberen te verplaatsen naar Bethany Waites. Hij draait zich om naar Pauline en vraagt: 'Ben je getrouwd, Pauline?'

'Weduwe,' zegt Pauline.

'O, nee toch!' zegt Joyce. Ibrahim stelt vast dat de combinatie van wijn en een beroemdheid die avond nogal rare dingen in haar bovenhaalt.

'Hoe lang ben je al alleen?' vraagt Elizabeth.

'Zes maanden,' zegt Pauline.

'Zes maanden? Dat is helemaal niks,' zegt Joyce, terwijl ze haar hand op die van Pauline legt. 'Na zes maanden stak ik nog steeds een extra boterham in het broodrooster.'

Is het tijd? Daar gaan we, denkt Ibrahim. Tijd om kleine, subtiele verschuivingen in het gesprek aan te brengen, zodat ze over Bethany Waites kunnen beginnen. Een subtiele dans, met Ibrahim als meesterchoreograaf. Zijn eerste zet staat al zo vast als een huis. 'Dus, Mike. Ik vraag me af of je—'

'Ik zeg dat niet zomaar,' zegt Mike, die Ibrahim negeert en met zijn wijnglas rondjes draait door de lucht. 'Als jullie een moord willen oplossen, heb ik een naam voor je.'

'Ga door...,' zegt Joyce.

'Bethany Waites,' zegt Mike.

Hij is om. De leden van de moordclub (op donderdag) krijgen hun mannetje altijd te pakken. Niet voor het eerst stelt Ibrahim vast dat mensen vaak heel graag in hun vallen lopen.

Mike draait het hele verhaal voor hen af dat ze al kennen uit de politiedossiers. Ze doen alsof het allemaal nieuw

voor hen is en knikken. De briljante jonge verslaggeefster Bethany Waites. Het onderzoek dat ze deed voor een uitgebreid verhaal over een omvangrijke btw-fraude en daarna haar onopgehelderde dood. Haar auto die in het holst van de nacht van de Shakespeareklif reed. Maar iets nieuws is er niet. Mike laat ze op dit moment de laatste sms zien die Bethany hem stuurde, op de avond voordat ze stierf:

Ik zeg dit niet heel vaak, maar dank je wel.

Roerend, jazeker. Maar ook niets wat ze niet al weten. Mischien is de grootste onthulling van die avond wel dat Mike Waghorn het toilet bezoekt voordat hij de lucht in gaat. Ibrahim besluit het erop te wagen: ‘Hoe zit het met de sms’jes in de paar weken daarvoor? Iets ongewoons? Iets wat de politie niet heeft gezien?’

Mike scrolt terug door zijn sms’jes en leest enkele hoogtepunten. ‘Of ik zin heb in een biertje? Of ik naar *Line of Duty* heb gekeken? Er is een sms over het verhaal waar ze aan werkte, maar van een paar weken eerder. Geïnteresseerd?’

‘Je weet maar nooit wat zou kunnen helpen,’ zegt Elizabeth, terwijl ze Mike nog een glas rood inschenkt.

Mike leest voor vanaf zijn telefoon.

“‘Schipper’... zo noemde ze me.’

‘Onder andere,’ zegt Pauline.

“‘Schipper. Nieuwe info. Kan niet zeggen wat, maar het is absoluut dynamiet. Steeds dichterbij de kern van dit geval.’”

Elizabeth knikt. ‘En heeft ze je ooit verteld wat de nieuwe informatie was?’

‘Nee,’ zegt Mike. ‘Zal ik jullie eens iets vertellen? Deze wijn is half behoorlijk.’